

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 15 stycznia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Katowicach z dnia 12 czerwca 2024 r., sygn. akt III AUa 1451/23,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie
kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami z
art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

DS

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 czerwca 2019 r. (Nr [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie, na podstawie przepisu art. 34 ust. 1, 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. prawo przedsiębiorców, w związku z art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, uznał za nieprawidłowe stanowisko wnioskodawcy P. sp. z o.o. z siedzibą w S.:

1. w sprawie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym przez obywateli państw obcych, z którymi wnioskodawca zawarł umowy zlecenia - zleceniobiorców spoza UE, osoby z Ukrainy, zatrudnione na podstawie zezwolenia na pracę sezonową lub oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, na okres pracy wynoszący łącznie nie dłużej niż 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy;
2. w sprawie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym przez obywateli państw obcych, z którymi wnioskodawca zawarł umowy zlecenia - zleceniobiorców spoza UE, osoby z republiki Mołdawii, Ukrainy, zatrudnione na podstawie zezwolenia na pracę sezonową lub oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, na okres pracy wynoszący łącznie nie dłużej niż 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy;
3. w sprawie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym przez obywateli państw obcych, z którymi wnioskodawca zawarł umowy zlecenia - zleceniobiorców spoza UE, osoby z Republiki Armenii, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Federacji Rosyjskiej, zatrudnione na podstawie zezwolenia na pracę sezonową lub oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, na okres pracy wynoszący łącznie nie dłużej niż 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy;
4. w sprawie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym przez obywateli państw obcych, z którymi wnioskodawca zawarł umowy zlecenia - zleceniobiorców spoza UE, osoby z Mołdawii i Ukrainy, które uzyskały zezwolenie A na pobyt czasowy i pracę cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
5. w sprawie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym przez obywateli państw obcych, z którymi wnioskodawca zawarł umowy zlecenia - zleceniobiorców z Republiki Armenii, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Federacji Rosyjskiej, Uzbekistanu, Republiki Kazachstanu, Republiki Azerbejdżanu, Republiki Indii, Islamskiej Republiki Pakistanu, Ludowej Republiki Bangladeszu, Republiki Indonezji, Federalnej Demokratycznej Republiki Nepalu, Malezji, które uzyskały zezwolenie typu A na pobyt czasowy cudzoziemca i pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

6. w sprawie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym przez obywateli państw obcych, z którymi wnioskodawca zawarł umowy zlecenia - zleceniobiorców spoza UE, osoby z republiki Mołdawii i Ukrainy, które uzyskały zezwolenie A na pobyt czasowy i pracę cudzoziemca do trzech lat;
7. w sprawie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym przez obywateli państw obcych, z którymi wnioskodawca zawarł umowy zlecenia - zleceniobiorców z Republiki Armenii, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Federacji Rosyjskiej, Uzbekistanu, Republiki Kazachstanu, Republiki Azerbejdżanu, Republiki Indii, Islamskiej Republiki Pakistanu, Ludowej Republiki Bangladeszu, Republiki Indonezji, Federalnej Demokratycznej Republiki Nepalu, Malezji, które uzyskały zezwolenie typu A na pobyt czasowy cudzoziemca i pracę do trzech lat.

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy wskazał, że wniosek został oparty na przepisie art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Przyjmując na jego podstawie wyłączenie obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia, wynikające z przepisów wskazanej ustawy. Zdaniem organu rentowego stanowisko to jest nieuprawnione. Zasady podlegania ubezpieczeniom i opłacania składek wynikają z treści przepisów art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1989 r. Z treści tych przepisów wynika, że obowiązkowo podlegają ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej „zleceniobiorcami”, od dnia rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy. Z treści wskazanego przepisu wynika, że podleganie ubezpieczeniom nie jest uzależnione od obywatelstwa, miejsca zamieszkania, czasu pobytu, okresu świadczenia pracy. W niniejszej sprawie nie ma zastosowania przepis art. 5 ustawy systemowej, bowiem wymienione w nim przesłanki muszą wystąpić łącznie.

Sąd Okręgowy w Katowicach XI Wydział Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 10 grudnia 2019 r. (sygn. akt XI U 1801/19), wydanym w sprawie P. sp. z o.o. w S., z odwołania od decyzji Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie, o podleganie ubezpieczeniom społecznym, zmienił zaskarżoną decyzję,

uznając za prawidłowe stanowisko odwołującej spółki zawarte we wniosku z 22 maja 2019 r. oraz zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej kwotę 180 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z 30 marca 2021 r., oddalił apelację organu rentowego. Na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego, Sąd Najwyższy wyrokiem z 18 października 2023 r. uchylił powyższy wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Na skutek apelacji organu rentowego – po ponownym rozpoznaniu sprawy - na skutek wyroku Sądu Najwyższego, Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 12 czerwca 2024 r. (sygn. akt III AUa 1451/23), zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i oddalił odwołanie, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 i zasądził od odwołującej spółki na rzecz organu rentowego kwotę 180 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I instancji oraz zasądził od odwołującej spółki na rzecz organu rentowego kwotę 480 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym i Sądem Najwyższym.

Skargę kasacyjną do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach do Sądu Najwyższego wywiodła odwołująca spółka, zaskarżając judykat w całości, zarzucając naruszenie norm prawa materialnego, a to art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zatrudnione na podstawie umowy zlecenia osoby nie będące obywatelami Polski, ani innych państw członkowskich Unii Europejskiej, których pobyt na terenie Rzeczypospolitej Polskiej związany jest z wykonywaniem pracy na podstawie umów zlecenia, podlegają z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym w Polsce, w sytuacji, podczas gdy art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wprost wskazuje, że nie podlegają ubezpieczeniom społecznym ci cudzoziemcy, których pobyt na terenie Polski nie ma charakteru stałego, a ponadto członkowie misji dyplomatycznych.

Mając na uwadze powyższe, skarżąca spółka wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach, a w sytuacji uznania przez Sąd Najwyższy, że podstawa naruszenia prawa jest oczywiście uzasadniona, uchylenie zaskarżonego wyroku oraz orzeczenie, co do istoty sprawy, poprzez uznanie stanowiska spółki, które zostało przedstawione we wniosku o interpretację za prawidłowe, a także rozstrzygnięcie o kosztach procesu i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Skarżąca spółka wniosła także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że w niniejszej sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie dla wyjaśnienia, czy zatrudnione na podstawie umowy zlecenia osoby nie będące obywatelami Polski, ani innych państw członkowskich Unii Europejskiej, którzy przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z wykonywaniem umów zlecenia, podlegają z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym w Polsce, w sytuacji, gdy przepisy te wprost wskazują, że nie podlegają ubezpieczeniom społecznym ci cudzoziemcy, których pobyt na terenie Polski nie ma charakteru stałego, a ponadto członkowie misji dyplomatycznych. Wskazanie to powinno bezpośrednio prowadzić do uznania, że zleceniobiorcy pochodzący z tych państw, wykonujący na terenie Rzeczypospolitej Polskiej pracę na podstawie umowy zlecenia, których pobyt na terenie Polski nie ma charakteru stałego, nie podlegają z tytułu wykonywanej pracy ubezpieczeniom społecznym. Natomiast, zdaniem skarżącej, przepisem budzącym poważne wątpliwości w orzecznictwie sądów – wskazanym w uzasadnieniu wniosku, jest art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną, organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, według norm przepisanych wraz z odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w tym zakresie, ewentualnie, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, oddalenie skargi

kasacyjnej i zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, według norm przepisanych wraz z odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej spółki nie kwalifikuje się do przyjęcia i merytorycznego rozpoznania.

Należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) – sprowadzające się do dokonania wykładni przepisu art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. W tym miejscu należy przypomnieć, że odwołanie się do przesłanki przedsądu jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie, w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Stronę skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności, uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r. I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Strona skarżąca nie wykazała istnienia wskazywanej przez siebie przesłanki przedsądu – tym bardziej, że Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował się wykładnią przywołanego we wniosku przepisu, stanowisko w tym zakresie ma charakter ugruntowany i nie wymaga zmiany.

W wyroku z 18 października 2023 r. (I USKP 79/22, OSNP 2025 nr 6, poz. 60), wydanym w niniejszej sprawie, Sąd Najwyższy wskazał, że w kwestii zakresu podmiotowego art. 5 ust. 2 ustawy systemowej należy uznać, że brak jest podstaw do odstąpienia od dotychczasowej jego wykładni, zgodnie z którą przepis ten kreuje dwie niezależne od siebie kategorie określonych w nim osób niepodlegających obowiązkowi ubezpieczeń społecznych. Są nimi: po pierwsze - obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Polski nie ma charakteru stałego, oraz po drugie - obywatele państw obcych, którzy zatrudnieni są w wymienionych w tym przepisie placówkach. Charakter pobytu obywatela państwa obcego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (stały albo niestały) trzeba odnosić do powszechnego obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, czyli do podstawy ubezpieczenia. Kluczowy jest zatem charakter aktywności zarobkowej cudzoziemca, stanowiącej tytuł ubezpieczeniowy i sposób jej realizacji w okolicznościach indywidualnej sprawy. Charakter tego pobytu nie zależy natomiast od zamiaru, jaki co do okresu przebywania w Polsce przejawia cudzoziemiec; rodzaju posiadanego dokumentu pobytowego; kwestii formalno-meldunkowych, itp. W szczególności, uzyskanie przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt na czas oznaczony nie przeczy stałemu pobytowi w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej. W tym kontekście za objęciem ubezpieczeniem cudzoziemca przemawia „niezmienny” pobyt na terenie RP w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, który w szczególności ma miejsce wówczas, gdy chodzi o cudzoziemców - obywateli odległych przestrzennie państw, którzy w okresie realizacji umów zatrudnieniowych w Rzeczypospolitej Polskiej nie powracają regularnie do kraju pochodzenia, np. w związku z dniami wolnymi od pracy (jak się wydaje dotyczy to obywateli Armenii, Gruzji, Uzbekistanu, Azerbejdżanu, Tadżykistanu, Kazachstanu, Nepalu, Bangladeszu, Indii, Pakistanu, Indonezji, Malezji). Nawiązując do wypracowanej w orzecznictwie przesłanki „centrum interesów życiowych cudzoziemca”, można wręcz przyjąć, że w okresie jakkolwiek czasowego, to jednak długookresowego pobytu takich cudzoziemców na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej ich „centrum interesów życiowych” znajduje się właśnie na terytorium Polski. Nie bez znaczenia jest przy tym także argumentacja dotycząca konieczności zapewnienia ochrony ubezpieczeniowej osobom faktycznie

wykonującym na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej aktywność zarobkową, stanowiącą tytuł ubezpieczeniowy. W konsekwencji należy uznać, że wyjątek przewidziany w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie dotyczy cudzoziemców spoza Unii Europejskiej (obywateli: Ukrainy, Armenii, Gruzji, Mołdawii, Białorusi, Uzbekistanu, Azerbejdżanu, Tadżykistanu, Kazachstanu, Nepalu, Bangladeszu, Indii, Pakistanu, Indonezji, Federacji Rosyjskiej, Malezji), zatrudnionych przez polskiego przedsiębiorcę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy zlecenia.

Powyższy pogląd znalazł potwierdzenie w kolejnych orzeczeniach Sądu Najwyższego. W wyroku z 9 stycznia 2024 r. (I USKP 6/23, Legalis nr 3038072) Sąd Najwyższy przesądził, że decydujące znaczenie w ocenie charakteru pobytu cudzoziemca, na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej mają okoliczności faktyczne sprawy: charakter aktywności zarobkowej cudzoziemca, stanowiącej tytuł ubezpieczeniowy i sposób jej realizacji, a nie zamiar cudzoziemca, co do okresu przebywania w Polsce, rodzaj dokumentu pobytowego, kwestie formalno-meldunkowe, itp. Wobec tego, uzyskanie przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt na czas oznaczony, wcale nie przeczy stałemu pobytowi w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, jako że nawet taki pobyt jest również stały w sensie „niezmienny w danym okresie”. W konsekwencji, nie jest uprawnione założenie, wykluczające z pojęcia pobytu stałego, w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, pobytu cudzoziemca, na podstawie zezwolenia na czas oznaczony i akceptujące taki stały pobyt, dopiero w przypadku zezwolenia na pobyt na czas nieoznaczony (art. 19 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach z 1997 r.) albo zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE (art. 65 ust. 7 ustawy o cudzoziemcach z 2003 r.). Natomiast, wyjątek przewidziany w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie dotyczy cudzoziemców spoza Unii Europejskiej (obywateli: Ukrainy, Armenii, Gruzji, Mołdawii, Azerbejdżanu, Federacji Rosyjskiej), zatrudnionych przez polskiego przedsiębiorcę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umowy zlecenia. Wykonywanie przez obywatela Ukrainy jak i obywatela Mołdawii aktywności zarobkowej, stanowiącej tytuł ubezpieczeń społecznych (w tym umowy zlecenia) na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, oznacza jego podleganie polskim

ubezpieceniom społecznym, bez względu na charakter pobytu, gdyż wyjątek z art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie znajduje zastosowania.

Także w wyroku z 9 kwietnia 2024 r. (II USKP 67/22, Legalis nr 3081895), Sąd Najwyższy podkreślił, że wykonywanie na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej aktywności zarobkowej, stanowiącej tytuł ubezpieczeń społecznych (w tym umowy zlecenia), przez obywateli Ukrainy, Białorusi i Mołdawii, oznacza ich podleganie polskim ubezpieczeniom społecznym - bez względu na charakter pobytu, gdyż wyjątek z art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie znajduje zastosowania. Wyjątek przewidziany w tej regulacji nie dotyczy cudzoziemców spoza UE (obywateli: Armenii, Gruzji, Uzbekistanu, Azerbejdżanu, Tadżykistanu, Kazachstanu, Nepalu, Bangladeszu, Indii, Pakistanu, Indonezji, Federacji Rosyjskiej, Malezji), zatrudnionych przez polskiego przedsiębiorcę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umowy (umów) zlecenia, gdyż jej (ich) wykonywanie wiąże się ze stałym - niezmiennym - przebywaniem w Polsce w okresie jej (ich) wykonywania. Podlegający zawężającej wykładni wyjątek przewidziany w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, a dotyczący wyłączenia obowiązku ubezpieczeniowego dla osób wskazanych w tym przepisie, nie stanowi naruszenia zasady równego traktowania z art. 2a ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej. Odnosi się on bowiem do sytuacji szczególnej, w której sposób realizacji aktywności zarobkowej cudzoziemca stanowiącej tytuł ubezpieczeniowy w Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego, co uzasadnia uchylene obowiązku ubezpieczeniowego. W artykule 2a ust. 1 ustawy systemowej przewidziano zamknięty i wąski katalog kryteriów dyskryminacji, obejmujący tylko płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny oraz stan rodzinny. Ustawa ta nie odwołuje się natomiast do formalnego kryterium obywatelstwa. W konsekwencji należy uznać, że różnicowanie sytuacji prawnej cudzoziemców, w każdym razie odnośnie do podmiotów określonych w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, nie narusza zasady równego traktowania z art. 2a tej ustawy.

Z tego powodu brak jest podstaw do przyjęcia, że mamy do czynienia z potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego uzasadnia art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., w kwocie ustalonej na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r., poz. 1935), a w zakresie odsetek art. 98 § 1¹ k.p.c.

DS.

[a.ł.]